

În ştreangul fericirii

Eleodor Dinu

Liniştea se umple
de rodul izvoarelor săpând
la rădăcinile morţii.
Îngerii aştern pe chipul împietririi
giulgiu de tihnă.
Mă urmăreşte o rană deghezată
în stea neaprinsă.
Va mai avea lumina
un prunc
înfometat de rugină?

Triunghiul milei se înalţă
din cercul proscris:
sărut pecetluit cu ceara trădării.
Omul comun atârnă aevea
în ştreangul fericirii.